I

Краю не буде неволі;
Душу знесилили болі;
Годі шукати просвітку...
Слізоньки ллються дрібні:
Крапельку власної долі,
Власного щастя крихітку...
Просять дурні.

Лихо, як ніченька, чорне
Так тебе часом огорне,
Так тебе всього потисне,
Що не дивився б на світ...
Битись? Воно непоборне...
Гей, обірвись, моя пісне!
Скошено цвіт...

Та ж, що коханням братернім
Шлях мій, устелений терном,
Легко б могла озарити,-
Більше немає її...
Маренням стались химерним,
Попелом встигли потліти
Думи мої.

Мовчки броджу по пустині,
Мучусь один в самотині;
Зіронька навіть не мріє;
Згасла — дивись не дивись...
Краще не буде, як нині...
Де ж ти, голубко-надіє?
Де ж ти? Озвись!

II

Не прийде надія, одурить — я знаю,
Бо то вже мій жереб такий:
Без долі вродився, без долі сконаю...
Який же ти, шляху, тяжкий!

Не прийде надія, як перше, одурить
Дурного прихильця свого;
Байдуже про неї: що завжди так журить,
Що змучило душу його?

В безодню розпуки щодальш поринаю...
Надія — то човник хибкий...
Без долі вродився, без долі сконаю...
Який же ти, шляху, тяжкий!